

העבודה שלנו ולמה אנחנו עושים אותה

כרך אחר כרך מופלא נשר ממכבשי הדפוס המיוזעים...
הדפוסים ניגבו את ידיהם השחורות על מכנסייהם והתקינו את
הרשת, הוסיפו קצת לחץ בצד הימני, שם החלו רסיסים לבנים להופיע
בפרוזה השחורה, החדה, המיושרת בקפידה.

הרמתי את הפטיש ואמרתי אל תוך השפופרת, "אם הוא יבוא לכאן הוא
יחטוף פטיש ישר בפרצוף
"פטיש שני קילו יכול לעשות לבנאדם בלגן רציני בפרצוף
"פטיש שני קילו יכול לעשות מהפרצוף של הבנאדם דייסה מדממת."
סגרתי את הטלפון ונכנסתי לחדר הדיו לדאות אם יש לנו מספיק דיו
ליתר ההרצות המתוכננות להלילה.

"כן, אלה היו ימים יגעים," אמר הדפוס הקשיש באנחה. "לעקוב אחרי
הטקסט אפילו אם הוא עף מהחלון, כמו שהיינו אומרים, לעתים קרו — —
" בדיוק באותו רגע נכנס האיש של נלס פארגו, מחזיק אקדח '38 ביד
שמאל בדיוק לפי הספר

האקדח היה מכוון אל הרצפה, כאילו הוא רוצה ל-
אבל אז הגזבר שלנו, קלייבורן מק'מאנוס הזקן
כפתורי הכספת
מה נעימים המראות בתוכה

הוא מסר לו את חבילת חולצות הטריקו עם ההדפס הטרי של אליס
קופר, והאיש של ולס פארגו חטף אותן בידו הפנויה, המאפירה מניסיון
רב-שנים, והצדיע ברישול במרפקו, ומיהר עם התוצרת יקרת-הערך אל
המעריצים הנוצצים.

וכשבאתי היום לעבודה ראיתי מרצדס חומה ובתוכה אשה בוכייה,
ראשה אחוז בין ידיה, עורף בלונדי נאה, האיש שנהג במרצדס לא שם לב —
אבל היום אנחנו מריצים את מדריך הדרכים של מוקסון בששה צבעים

בעיות ההכנה, הרישום, הרצת הניסיון, וההזנה

האם התפסים יאחזו בגיליון כהלכה?

וראיתי את הסיפרה 5 כתובה בזהב

"זמן תקלות" היה גורם חשוב במשא-ומתן האחרון, כשם ש"זמן רחיצה" צפוי לסבך את המשא-ומתן הבא. פְּרָסִי מסר את פחית השני-קילו של הדיו הצהוב לויליאם.

ויליאם ישב עירום במיטה חבוש בכובע השחור. גם רוֹנָה היתה במיטה, חבושה בשמיכה האדומה. אנחנו חייבים להרשות להם לעשות כעולה על רוחם, כי הם בעלי העסק. לעתים קרובות קורה שהתנהגותם מזעזעת את המגיהים, ואז יש טעויות שאינן מתוקנות וצריך לעשות סְּדֵר חדש, או שטעויות חדשות משורבבות בידי מגיה שדעתו נתונה עדיין לקטע המדליק שצפה בו זה עתה. אטלסים הם תחום ההתעניינות המיוחד של ויליאם. יש מקומות רבים שהוא לא היה בהם.

"אתמול", פתח ויליאם

לכם יש את דרך החיים שלכם ולנו – את שלנו.

הזמנה דחופה לחפיסות גפרורים למסעדת' לָה פּוּאָה דָּה וו'.

מכינים לפעולה את מכבש הדפוס הקטן לחפיסות גפרורים, מדביקים את הפאקונג, ונועלים את תבנית ה"פּוּאָה דָּה וו" במקומה. כולנו עומדים סביב שולחן קטן ומתבוננים בפעולתו של מכבש חפיסות הגפרורים. הוא נראה בדיוק כמו קטר-צעצוע. הוא חביב מאוד על כולם, אם כי יש לנו גם מכבש גדול כמו מלוות-משחתות – וזה יש לו צוות של שלושים-וחמישה, סיפון משלו, מסדר חולים משלו, תזמורת משלו. אנחנו מדפיסים את שטרות הכסף של קולומביה, ואת מעשי השליחים, ואת חוקי הממלכה, ואת טביעות האצבעות

"נעלי הריקוד שלי העלו חלודה", אמרה רוֹנָה, "כי נשארתי כל-

כך הרבה זמן במיטה הזאת."

של פושעים, ולוחות שנה של הגרנד-קניון, ומדבקות, ודברים שאין בהם שום טעם, אבל זאת לא העבודה שלנו, למצוא טעם בדברים – העבודה שלנו היא להשיק את התבנית או את הלוח אל הנייר, בהתאם לצורך, ולוודא שהוא לא מקבל יותר מדי דיו, ולדאוג לדוגמת הנקודות

בתחריטים, או אם איזה שמיצ'יק יתחיל לזוז במהלך ההרצה ויפוצץ לנו את אחד השסתומים.

ויליאם התחיל לכסח את נעלי הריקוד של רוֹנָה בצמר פלדה.
"אתמול", הוא אמר

בינתיים המשיכו אנשי מכירות להתפרץ פנימה עם הזמנות חדשות, כל אחד עם כיסים מפוצצים מרוב הזמנות

ולוסיין פראנק הוותיק דחף גלילים גדולים של לוקסוס חצי-דק מס' 2 בעזרת מנוע "חמור"

"אתמול", אמר ויליאם, "ראיתי ששה דוכני נקניקיות של 'סאברט' על גלגלים נעים בטור עורפי באמצע רחוב ג'יין ואחריהם בשעטה אטית ניידת משטרה. היו להם שמשיות בצבעי כחול-צהוב וכל דוכן נקניקיות היה ממונע בגבר קשיש חולני למראה. הקשישים לא רק שנראו חולניים אלא שהיו קטני קומה – לא הרבה יותר ממטר ששים כל אחד. הם היו למיטב הבנתי בדרכם אל תחנת המשטרה של אזור 6. אילו היה לי באותו רגע הכובע השחור שלי, ומספיק אנשים וסוסים ופלצורים ורובי שלושים-שלושים, ותמיכה עממית של ההמונים ואידיאולוגיה מהפכנית שמישהו/או תבנית מיתית תקינה, הייתי נחלץ להצלתם. מעביר אותם אל ההרים, שם היינו חוגגים כל הלילה סביב המדורות על נקניקיות 'סאברט' טעימות ואולי גם חביונות מהבילות של 'פֶּלְנְטִיין אַיִל', ומקיימים תחרויות בפריסת לחמניות והטלת כרוב כבוש"

הוא פתח בשינוי קופסת קילו של דיו צהוב.

"אתה מסטול לגמרי", אמרה רוֹנָה ברוך.

"ככה הבנאדם אוהב להיות"

הסבנו את מבטנו הצידה, בגלל מה שהם עמדו לעשות, ושתינו עוד וודקה. כי למרות שגם אנחנו מסטולים רוב הזמן, זה לא מהוודקה. יותר נכון, זה... מה שאני אומר זה שאם יש לך דיו בדם, קשה לך להוציא אותו מהידיים, או להוריד את הידיים מאותיות הדפוס היפהפיות המאורגנות בקפידה בתבות הדפוס הענקיות

אנונס גרוטסק
קומפקטה
שחור קופר
הלניטיקה בהיר
מליור
מיקרוגרמה שמן
פרופיל
רינגלט

ואחד הכרכים שלנו זכה לא מזמן לסקירה קטלנית ב-*Le Figaro*,
שגם הוא מודפס אצלנו... שנרסק את התבנית? אבל זאת הרי התבנית
שלנו...

קרמיט דאש הוותיק נפצע באצבע מהגיליוטינה. "זה לא כל-כך
נורא, קרמיט", אמרתי, תוך כדי חבישת הפצע. "גם אני פוחד מהגיליוטינה.
תמיד פחדתי ממנה. אל תדאג יותר מדי. תחשוב על התוספת שתקבל בעד
פרק האצבע העליון הזה עד סוף חיך. עכשיו תחזור לשם ותמשיך לחתוך
נייר." נתתי לו טפיחה הגונה על הישבן, למרות שהוא בן שמונים וכמעט
נטול ישבן.

אנחנו עושים את ספר אוקספורד לזלילה אמריקנית

רוונה העבירה לביל עוד ג'וינט – גם אני הייתי מסוגל למצוא בה
עניין, אלמלא היא היתה שייכת להנהלה ולכן "מחוץ לתחום" לנו בעלי
המלאכה הנאמנים בקנאות למעמדנו. ועכשיו, הבעיה היא איפה להסתיר
את הסטטיסטיקה המרשיעה בדו"ח השנתי של 'דו' אֵירפְּרֵייס'. האנק
ויטבורן, המעצב הראשי שלנו, מציע שהיא פשוט "תישמט בטעות." רעיון
חיובי, אבל

טראח! מישהו העיף משהו דרך החלון הגדול ביותר שלנו. זה
פתק עטוף בלבנה:

רבתי!

אם תמשיכו לחיות ולנשום

אם תתעקשו ללכת הלאה בדרך של

ציפוי החזות החיצונית של הניצול

בטיח ההדפסה המעולה

שלכם

על מה הם מדברים? לא אנחנו זכינו במכרז על כל המהפכה הטאנְגְרית, החל במניפסטים המקוריים בסדר ידני באות גותית-דם פגומה ומצולקת במיוחד וכלה בנייר הפירמה של הלשכה לשינוי מתמיד ופיקוח על המחירים (אולטימה 18 פּוֹנְקֵט על נייר משבצות 20 פאונד)? אבל ויליאם הרים יד, וכיוון שהוא הבוס, נתנו לו את זכות הדיבור.

"טוב להיות חבר במעמד הבורגני," אמר. "הבנאדם אוהב להיות חבר במעמד הבורגני. החברות במעמד הבורגני היא דבר טוב בשביל הבנאדם. היא מעניקה לו תחושה של חמימות ושל אושר. היא מאפשרת לו לדאוג לצמחים שלו. לצמחים הירוקים שלו ולקישים שלו. למסי הרכוש שלו. לפריון העבודה של העובדים שלו. לצמחים/לקישים/למסי הרכוש/לעובדים/ל'לנד-רובר' שלו. לשמורת-החרב שלו. שלו."

ויליאם מלא לפעמים שנאה עצמית, אבל אנחנו לא. לנו יש את שמחת העבודה שלנו, ואת הסיסמה שלנו, "צמיחה או מוות", ואת התוספות הייחודיות שלנו, ואת אהבתנו לווייליאם (אם רק יואיל להסיר את ידיו מהירכיים של רוֹנָה בשעות העבודה, אם רק יואיל להסיר את הכובע השחור וללבוש זוג מכנסיים, מקטורן, חולצה, גרביים, ו-)

השגחתי על סידור העמודים בלוחות לספר הטלפונים של דטרויט. מישהו הפיל פתאום את כל הה"אים – דבר שקורה לפעמים.

"שאף אחד לא יזוז! עכשיו, כולם להתכופף ולאסוף מהרצפה כל אחד את חמשת הפונטים הקרובים אליו. עכשיו, את החמישה הבאים. אין מה למהר. שמישהו יתקשר למחלקת מזעור נזקים שישלחו למעלה עוד

וודקה, בשר רזה ותחבושות. עכשיו, את החמישה הבאים. כל מי שדורך על הפונטים חוטף פטיש בפנים. עכשיו החמישה ה”

אילו רק יכולנו להגביל את עצמנו לחפיסות גפרורים!

אבל חפיסות גפרורים אינן ייעודנו. ייעודנו הוא לבצע 1.5 מיליון הדפסות ביום. ברבעון הבא יעלה הנתון הזה בשנים-עשר אחוזים, אלא אם כן

”עור,“ אומר ויליאם.

”עור?“

”עור,“ הוא אומר ביתר הטעמה. ”כמו החומר שמשמשים בו לציפוי פְּרוֹת.“

הרעיון הגדול הבא של ויליאם יהיה בתחום העור. אני שמח לשמוע על כך. שאר הרעיונות הגדולים שלו האדירו את שם החברה.

המכונות החדשות להדפסת עמודי טלפון תת-קרקעיים

המכונות החדשות להדפסת עשן על שינקן מעושן

המכונות החדשות לרישום הספרה 5 בזהב

כל זה מחליש את הלב. הפטיש בידי, אני ארסק כל מי שיהווה איום, ולו צל של איום, על אורח החיים של החברה. אנחנו יודעים מה שאנחנו עושים. מנת הוודקה לאדם נדיבה בהחלט. למוניטין שלנו בתחום התחרותיות אין מתחרים בכל רחבי תבל. וכך יהיה עד אשר תושמד אומנותנו בידי אומנות אחרת, טובה לא פחות, אבל כזו – לשמחתי – שטרם הומצאה.

(מאנגלית: משה רון)